

СОНЦА ПАД ПЭНДЗЛЕМ

...Бярозы. Беластволя, стрункія. Трапяткія лісты, як і матылёк, які прысеў на кветку, застылі. Цёплы, жоўта-аранжавы прамень сонца прабіваецца праз лістоту. Блакітны крайчык неба падкрэслівае душны чэравеньскі дзень. Гэта цішыня толькі на імгненне. А потым... хвіліна-другая, і ты не каля палатна мастака В. Андросава, а быццам у лесе сярод траў, птушак. Подых ветру – прахалода. Шапаценне лістоў, стракатанне конікаў. Жыццё...

Пейзажы Віктара Андросава, якія я разглядаю, завершаны па форме і выразны па настрою. Жывапіснае рашэнне лаканічна і пераканаўча. А такіх палотнаў у мастака шмат, і што не работа – то вежа жыцця, часцінка яго самога. Чаму ў В. А. Андросава, на мой погляд, больш атрымліваюцца пейзажы? Відаць таму, што мастак абагульняе, сінтэзуе ўбачанае.

Дарэчы, захапленне маляваннем у Віктара Аляксандравіча пачалося з партрэта. Адночы ўзяў аловак і пачаў капіраваць з календара партрэт Сталіна. Праўда, малюнак атрымаўся далёкі ад арыгінала...

А чаму пачаў маляваць? Хіба гэта можа растлумачыць мастак, як і тое, чаму сонца свеціць, ды неба менавіта блакітнае? Адным словам, характэрнае фарбаў і хацелася перанесці на палатно. Асабліва пасля таго, як адчуў, што могуць сказаць фарбы ў руках майстра. Не, да гэтага ён не бачыў «як пішуць маслам». Мазок за мазком – і ажывала прырода. Багацце каляровай гамы, непасрэднасць, з якой мастак перадаваў чужую прыгажосць, так захапіла, што ён ужо не бачыў ні палатна, ні мастака, чуў толькі мелодыю фарб. Нават дыханне прыцішвалася: а ці змагу я так?

...Ён быў самы высакарослы студэнт-рабочы сярод задзірыстых тбіліскіх хлопчыкаў і дзяўчынак, якія прыходзілі ў выяўленчы гурток пры Тбіліскай акадэміі мастацтваў. Потым было мастацкае вучылішча ў Паўднёвай Асеціі. Адрозна – другі курс. Вучылішча не давалося закончыць – прызвалі ў армію. Служыць давалося ў Ленінградзе, дзе было шмат мастацкіх устаноў. На першым годзе паспрабаваў смаку салдацкага хлеба. Два апошніх – былі лягчэйшымі. Віктар займаўся «афармленнем палка». Бачачы імкненне і жаданне маляваць прафесіянальна, радавому Віктару было дазволена наведваць клас па маляванню пры Ленінградскім мастацкім інстытуце імя Рэпіна. Дэмабілізацыя. Хлопец застаўся ў Ленінградзе. Уладкоўваецца грузчыкам у інстытуце і малое. Самастойна, са студэнтамі ў вучэбных класах. Жыве марай, на законных правах лічыцца студэнтам. І толькі праз два гады напружанай работы Віктар уліваецца ў імклівае студэнцкае жыццё. 1969 год – год атрымання дыплама жывапісца.

Жывапіс. Не памятаю калі, але нехта трапна сказаў, што гэта нямая паэзія. Сапраўды. Угледзьцеся ў палотны любога мастака, уважліва паглядзіце на карціны Андросава, і вы адчуеце паэму фарбаў, гармонію тэмы і кампазіцыі, прастату і характэрнае.

Вяршыня. Яна ёсць у кожнага. Толькі у адных узыход на яе лёгкі і хуткі, у другіх – праз церні. Ёсць такая вяршыня і ў мастака-афарміцеля камбіната імя КІМ В. А. Андросава. І шлях да яе не

быў уславы ружамі. Праз сцяну творчых гадоў ён, нарэшце, стаў членам Саюза мастакоў СССР. Прызнанне? Безумоўна! І яно не толькі дае права быць мастаком з вялікай літары, а абавязвае гэта прызнанне падмацоўваць новымі работамі – шчырымі і непасрэднымі, каларытнымі і прыгожымі. Такімі, якія творча і натхнёна піша жывапісец Андросаў.

А. ЛАЗЕБНАЯ